

PROP DE VOSALTRES

El nostre Seminari fa 300 anys

Estimats diocesans:

El dia 5 de març de l'any 1722 el bisbe de Lleida (Mons. Olaso) va decretar l'obertura del Seminari Diocesà. Han passat 300 anys, amb moltes vicissituds i canvis per adaptar-se millor en cada època a la formació dels qui es preparaven per al sacerdot. Aquesta institució formativa és un fruit del Concili de Trento (1545-1563) que l'Església va crear, després d'una ponderada reflexió, perquè els seminaristes visquessin en un internat i poguessin

compatibilitzar la convivència, l'oració i l'estudi guiats per sacerdots experimentats en totes les dimensions educatives per respondre de manera adequada al servei i orientació del Poble de Déu.

És un goig que aquest centenari coincideixi amb la celebració anual del Seminari que, des de fa molts anys, s'ha vinculat a la festivitat de sant Josep, cuidador amorós de Jesús, patró de l'Església i dels Seminaris i model d'actuació per tots aquells que acompanyen i orienten la resta dels cristians en la seva trobada amb el Senyor al llarg de les seves vides i promouen la fraternitat en les seves comunitats. En els llocs en què no és festa civil se celebra el diumenge més proper.

En el comentari d'aquest diumenge vull expressar tres desitjos: el de deixar constància de la immensa gratitud de tots nosaltres cap als responsables del nostre Seminari al llarg d'aquests 300 anys, el de pregar per tota la nostra diòcesi en aquest

període i el de compartir amb vosaltres la preocupació per la situació actual del Seminari. A més d'aquests tres desitjos, vull remarcar també, com ho he fet en aquests últims anys, l'interès general per animar i agrair la pastoral vocacional i el fet d'estar units —ara i en el futur— en les oracions i preocupacions per aquesta qüestió. Perquè el Seminari és una tasca de tota la comunitat diocesana.

És una tasca que va més enllà de construir un edifici. En el *Full Dominical* trobareu una brevíssima història dels tres-cents anys d'aquesta institució educativa. La diòcesi aspira a ser una família on estudiants i formadors convisquin i es preparin intensament per al servei futur del Poble de Déu. I això és realment l'important. És cert que la família necessita una casa per establir-se, però sense família, sense comunitat educativa, l'edifici té poca o cap utilitat.

En l'últim tram d'aquest tricentenari el Seminari diocesà s'ubica en una casa a Barcelona i forma part, al costat d'altres sis diòcesis de la Tarraconense, del Seminari Interdiocesà. La formació acadèmica es fa a la Facultat de Teologia, integrada a l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Les dues institucions cobreixen totes les dimensions formatives a les quals s'afegeix la col·laboració en les activitats pastorals d'alguna parròquia on cada seminarista comença a familiaritzar-se amb la dinàmica concreta del seu futur ministeri.

Encara una última reflexió sobre el lema triat per enguany: «**Sacerdots al servei d'una Església en camí**». Amb poques paraules s'ha volgut unir la missió pastoral dels actuals sacerdots amb la dels qui aspiren a ser-ho. Una feina que és essencialment un servei a l'Església que viu i anuncia Jesucrist, un servei als germans, un servei a la societat sencera. És per a això que es preparen, en una etapa de la vida eclesial immersa en el Sínode, en caminar junts en l'escolta, en la cerca, en l'acompanyament.

Potser alguns penseu que la diòcesi té una gloriosa història i un pobre present. Si això és veritat, encara ens obliga a una major intensitat en les nostres oracions i en la nostra col·laboració.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Presentació del Projecte de Renovació parroquial de la UPA Pilar-Magdalena

Dissabte 12 de febrer, a les 10 h, va tenir lloc a la Sala Andrea de la Parròquia de Santa Maria Magdalena, la presentació del Projecte de Renovació pastoral de la UPA Pilar-Magdalena, dels membres dels diferents grups parroquials (Vida Creixent, Càritas Parroquial, Pastoral de la Salut, Apostolat de la Divina Misericòrdia, Catequesi, Grup de Joves, Grup de Jesús, Cor de joves, Litúrgia, ...).

Després de la benvinguda per part del rector de la UPA, Mn. Carles Sanmartín, a tots els presents i als qui estaven connectats virtualment, Jacint Cabau va ser l'encarregat de la pregària inicial. Seguidament, Mn. Carles va fer una acurada presentació del perquè

de la necessitat de la renovació i quina és la nostra missió com a cristians.

Va donar pas, a continuació, a la resta dels membres de l'Equip de Renovació que havien col·laborat en la preparació de l'esmentat Projecte de Renovació. Gemma Naranjo i Montserrat Canals van fer una detallada exposició del procés des del seu començament l'any 2017 fins ara. Van fer referència als diferents cursos i reunions que com a Equip de Renovació s'havien realitzat. Conxita Llonc va ser l'encarregada d'explicar què s'entén per Visió i de presentar la definició de la Visió a la que s'havia arribat. La nostra UPA ha de «ser una comunitat de deixebles de Jesús que,

Trobada comunitària per presentar el Projecte de Renovació parroquial de la UPA Pilar-Magdalena

renovada per l'Esperit Sant i inspirada en l'Evangeli, és orant, oberta, acollidora, fraterna, caritativa i evangelitzadora; testimoni, en el barri, de fe viva en Déu».

Al final de la trobada es va repartir un tríptic que resumeix aquest Projecte de Renovació que estem implementant en la nostra Unitat Pastoral.

CERCA DE VOSOTROS

Nuestro Seminario cumple 300 años

Queridos diocesanos:

El día 5 de marzo del año 1722 el obispo de Lleida (Mons. Olasso) decretó la apertura del Seminario Diocesano. Han pasado 300 años, muchas vicisitudes y cambios para responder mejor en cada época a la formación de los que se preparaban para el sacerdocio. Esta institución formativa es un fruto del Concilio de Trento (1545-1563) que, tras una ponderada reflexión, la Iglesia decide crear para que los aspirantes vivieran en un internado y pudieran compatibilizar la convivencia, la oración y el estudio guiados por sacerdotes experimentados en todas las dimensiones educativas de modo que pudieran responder de forma adecuada en el servicio y orientación del Pueblo de Dios.

Es una feliz coincidencia que este centenario se celebre con la fiesta anual del Seminario que, desde hace muchos años, se ha vinculado a la festividad de san José, cuidador amoroso de Jesús, patrono de la Iglesia y de los Seminarios y modelo de actuación para todos aquellos que acompañan y orientan al resto de los cristianos en su encuentro con el Señor a lo largo de sus vidas y promoviendo la fraternidad en las respectivas comunidades. En los lugares en los que no es fiesta civil se celebra el domingo más cercano.

En el comentario de este domingo deseo expresar tres cuestiones: dejar constancia de la inmensa gratitud de todos nosotros hacia los responsables de nuestro Seminario a lo largo de estos 300 años; de orar por toda nuestra diócesis en ese período y de compartir con vosotros la preocupación actual por la situación del Seminario. Además de esos tres deseos, dejo constancia al mismo tiempo, como lo hago en estos últimos años, del interés general por animar y agradecer la pastoral vocacional y de estar unidos en las oraciones y preocupaciones por esta cuestión ahora y en el futuro. El Seminario es una empresa de toda la comunidad diocesana.

Es una empresa diocesana que va más allá de construir un edificio. En el *Full Dominical* tenéis una brevísima historia de los trescientos años de esta institución educativa. La diócesis aspira a formar una familia donde estudiantes y formadores convivan y se preparen intensamente para el servicio futuro del Pueblo de Dios. Y esto es realmente lo importante. Es cierto que la familia necesita una casa para establecerse pero sin familia, sin comunidad educativa, el edificio tiene poca o nula utilidad.

El último tramo de este tricentenario el Seminario diocesano radica en una casa en Barcelona formando parte, junto a otras seis diócesis de la Tarraconense, del Seminario Interdiocesano. La dimensión académica se centra en la Facultad de Teología, integrada en el Ateneo Universitario San Paciano. Las dos instituciones cubren todas las dimensiones formativas a las que se añaden la colaboración en las actividades pastorales de alguna parroquia donde cada seminarista empieza a familiarizarse con la dinámica concreta de su futuro ministerio.

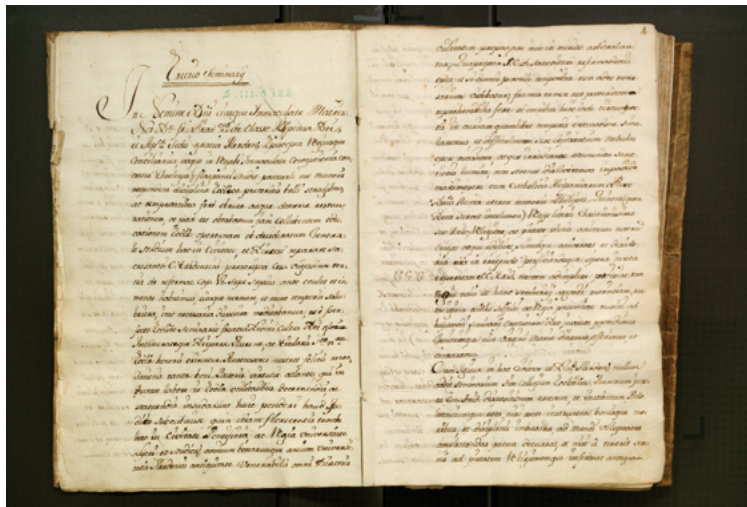
Una última palabra sobre el lema escogido para este año: «**Sacerdotes al servicio de una Iglesia en camino**». Con unas pocas palabras se ha querido unir la tarea pastoral de los actuales sacerdotes con los que aspiran a serlo. Tarea que es esencialmente un servicio a la Iglesia que vive y anuncia a Jesucristo, un servicio a los hermanos, un servicio a la sociedad entera. Para ello se preparan en una etapa de la vida eclesial inmersa en el Sínodo, en el caminar juntos en la escuela, en la búsqueda, en el acompañamiento.

Algunos pensaréis que la diócesis tiene una gloriosa historia y un pobre presente. Esto, si es verdad, nos obliga a una mayor intensidad en nuestras oraciones y en nuestra colaboración.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

El Seminari de Lleida

Decret de constitució del Seminari diocesà de Lleida el 1722. (Biblioteca del Seminari Diocesà de Lleida. Lucero. Folis 3v i 4)

El Seminari, com a institució educativa eclesiàstica per a la formació dels joves aspirants al sacerdoci, fou creat el 1563 pel Concili de Trento. El principal propòsit era el d'estructurar l'ensenyament i donar unitat a la tasca que portaven a terme les diferents escoles catedralícies, universitats i altres col·legis eclesiàstics. El decret del Concili de Trento ordenava la constitució d'un Seminari a cada diòcesi; en el nostre àmbit cultural, va seguir la següent cronologia: Tarragona l'any 1568, València l'any 1583, Girona el 1589, Urgell el 1592 i Barcelona 1593.

Però, a la nostra Diòcesi es creà molt més tard, en concret l'any 1722. Lleida creia que estava degudament atesa per l'Estudi General de Lleida (creat l'any 1300), que acollia a les seves aules els alum-

nes dels diferents centres d'ordes religiosos i dels col·legis majors de Santa Maria de l'Assumpta i de la Immaculada. S'impartien els estudis de Cànon i Teologia, assumint, d'aquesta manera la formació del clergat. El mateix bisbe escollia els seminaristes i atorgava l'ordenació sacerdotal.

Després de la Guerra de Successió, i del posterior Decret de Nova Planta, es tanquen les universitats catalanes i el mateix Estudi General, reubicant-les a la recentment creada Universitat de Cervera. Davant d'aquesta necessitat, el bisbe Francesc d'Olasso (1714-1735) erigí el 5 de març de 1722 el primer Seminari diocesà, ubicat a la Redola de Sant Joan, que tot just es mantingué quatre anys i hagué de tancar les portes per falta de finançament. Uns anys

més tard, en concret el 1738, el bisbe Galindo (1736-1756) es plantejà la qüestió i bastí de nou el Seminari de Lleida, dotant-lo de finançament. Ho feu seguint la normativa tridentina. Ubicat al carrer de la Tallada, al costat de l'antic Palau Episcopal. Anys després, el 1754, s'incrementa la dotació econòmica adjudicant les rendes de la Pia Almoïna, l'organització de la qual havia reestructurat.

Tal i com avança el segle XVIII, Lleida i el bisbat també es van recuperant. L'any 1773 arriba una reforma del bisbe Sánchez Ferragudo (1771-1783). Aquesta afectà tant la ubicació del Seminari com l'estructura, ja que va dotar-lo de casa pròpia i de noves Constitucions. S'instal·là en l'antiga residència-col·legi de la Companyia de Jesús (als actuals Jardins de la Cuirassa) que havia quedat desocupada després de l'expulsió dels jesuïtes l'any 1767. El Seminari es posa sota l'advocació de la Verge Assumpta.

Així fou com el 7 d'octubre de 1773 el bisbe prengué possessió del lloc i inaugurava tot seguit el curs escolar. D'aquesta manera, el Seminari, amb nova residència i noves Constitucions, arribava a la consolidació definitiva. És la data en què es clou la història del naixement del primer Seminari Conciliar de Lleida.

El segle XIX ve marcat per la caiguda de l'Antic Règim i l'assumpció del liberalisme i les guerres carlines en contra del nou ordre esta-

Vista de Lleida des de Cap-Pont. A la part superior es pot observar el que fou Col·legi dels Jesuïtes

da celebra 300 anys d'història

blert. El Seminari va patir el desgovern de la diòcesi fins que el bisbe Tomàs Costa i Fornaguera (1875-1889) el va reobrir de nou.

L'any 1893, el bisbe Josep Mesequer (1890-1905) va tenir la iniciativa de construir un edifici de nova planta per al Seminari, perquè les condicions de l'antic no satisfien les necessitats de la institució. La seva ubicació seria extramurs, actualment a la rambla d'Aragó. La construcció de l'edifici l'encarregà a l'arquitecte diocesà Celestí Campmany. La primera pedra del nou edifici es col·locà el 7 de març de 1893 (aleshores festa de Sant Tomàs d'Aquino). El mateix dia també s'inaugurava una altra institució, aquesta nova, coneguda com el Museo Catòlic, que avui forma part del Museu de Lleida: Diocèsà i Comarcal. Aquesta segona institució havia de servir per ampliar la Càtedra d'Arqueologia Cristiana, com a escola pràctica d'aquesta assignatura i per oferir als seminaristes una formació artística adequada.

Durant aquest període per al Seminari fou un moment esplendorós, època que continuà amb increment de seminaristes i vocacions. Un fruit d'això és

Començament del s. XX, extrem superior dret el perfil del Seminari, fins al 1767 edifici dels Jesuïtes

l'edició d'una revista feta des del Seminari per als seminaristes: *Esperança*; el primer número del qual surt l'any 1917.

Durant la Guerra Civil (1936-1939) el Seminari fou assaltat i saquejat, i passà a ser la seu del comitè de Milícies Antifeixistes, que el convertí en caserna i lloc de comandament.

Acabat el conflicte, el Seminari reobrí les portes i va tornar a viure un

gran moment de vitalitat. La disminució progressiva de seminaristes portà al seu trasllat, l'any 1978, al carrer Canonge Brugulat. Aleshores l'edifici es va reordenar com a Rectorat de la naixent Universitat de Lleida.

Tancat des de 1994, a la nostra ciutat, els seminaristes es formaven al Seminari Interdiocesà de Catalunya i a la Facultat de Teologia de Catalu-

nya, a Barcelona. Tot i que hi va haver una reobertura del mateix cap a l'any 2004 però, al cap de poc temps, els seminaristes lleidatans van tornar i continuen actualment a l'esmentat Seminari a Barcelona.

Materials extrets dels volums III i IV de les *Arrels Cristianes de Lleida*. Lleida, Bisbat de Lleida, Pagès Editors, 2007.

L'actual seu de la UdL va acollir el Seminari entre 1893 i 1978

Seminari al carrer Canonge Brugulat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Joan de Déu (1495-1550), religiós portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Vermon (Bermudo) d'Irache, abat; san-

ta Aurèlia de Niça, mr.; beat Faust Míquez, prev.

9. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV); sant Dagobert, laic.

10. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de

Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús, rel., fundadora de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg. abadesa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Innocenci I, pa-

pa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià; beata Àngela Salawa.

13. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 15,5-12.17-18 / Sl 26 / Fl 3,17-4,1 (o bé, més breu: 3,20-4,1) / Lc 9,28b,36]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

Diumenge I de Quaresma (C)

COMENTARI

«L'home no viu només de pa»

Comencem un nou itinerari vers la Pasqua, la celebració fonamental de la vida cristiana: Per això ens hi preparem amb aquests quaranta dies (Quaresma) que ens ajudaran a prendre consciència de la mort i resurrecció del Senyor. I en aquest primer diumenge escoltem la narració de les temptacions de Jesús. Enguany en la versió de Lluc. La primera temptació és clara: *Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa*. Semblaria assenyat: Jesús acaba de passar *quaranta dies de fam*. Però per a Jesús hi ha quelcom més important: *L'home no viu només de pa*. Jesús, tot i ser Fill de Déu, no vol fer servir el seu poder en profit propi, per associar la seva fam; no vol fer servir la força de Déu per obtenir béns materials. La segona temptació és: *Adora'm i tot serà teu*. La gran temptació del poder. Ni que sigui a costa de renunciar a Déu i entregar-se al mal. Sabem com n'ha estat de terrible la recerca del poder en l'Església i en cadascun dels cristians: poder temporal o poder espiritual, però sempre per dominar els altres. La tercera temptació: *Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí...; l'Esclusiva diu: et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres*. La temptació de fer grans miracles per atreure els homes cap a Déu. És buscar una fe imposada, que no necessita de la llibertat. És allò de «si veiés un miracle... llavors creuria». Déu ens demana una fe neta, confiant, que es fia només de la Paraula de Déu. El diable li està dient que si no actua com ell diu, demostrarà que Jesús no és Fill de Déu. Però no té ni idea del què vol dir Fill de Déu! La primera lectura ens presenta el moment que tot israelita fa la seva ofrena: la salvació històrica es fa actual en cada presentació *dels fruits de la terra*. Sant Pau ens recorda que la salvació serà per a tots: *Tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat*. Aquesta salvació ens demana superar les temptacions: l'afany de les coses de la terra, el desig de poder i la temptació de fugir de la foscor de la fe, buscant sempre coses extraordinàries i miracles per a creure.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 26,4-10)

Moisés digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: "El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrosos. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat." Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

▶ Salm responsorial (90)

R. *Estigueu vora meu en els perills, Senyor.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 10,8-13)

Què diu l'Esclusiva, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Esclusiva: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invoquen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat».

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 4,1-13)

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable.

Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Esclusiva que l'home no viu només de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Esclusiva diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".» Després el conduï a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Esclusiva diu que "ha donat ordre als seus àngels de guardar-te" i que "et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li respongué: «Diu l'Esclusiva: "No temptis el Senyor, el teu Déu".»

Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 26,4-10)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «El sacerdote tomará de tu mano la cesta con las primicias de todos los frutos y la pondrá ante el altar del Señor, tu Dios. Entonces tomarás la palabra y dirás ante el Señor, tu Dios: "Mi padre fue un arameo errante, que bajó a Egipto, y se estableció allí como emigrante, con pocas personas, pero allí se convirtió en un pueblo grande, fuerte y numeroso. Los egipcios nos maltrataron, nos oprimieron y nos impusieron una dura esclavitud. Entonces clamamos al Señor, Dios nuestra indefensión, nuestra angustia y nuestra opresión. El Señor nos sacó de Egipto con mano fuerte y brazo extendido, en medio de gran terror, con signos y prodigios, y nos trajo a este lugar, y nos dio esta tierra, una tierra que mana leche y miel. Por eso, ahora traigo aquí las primicias de los frutos del suelo que tú, Señor, me has dado". Los pondrás ante el Señor, tu Dios, y te postrarás en presencia del Señor, tu Dios.»

▶ Salmo responsorial (90)

R. *Quédate conmigo, Señor, en la tribulación.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 10,8-13)

Hermanos: ¿Qué dice la Escritura? «La palabra está cerca de ti: la tienes en los labios y en el corazón». Se refiere a la palabra de la fe que anunciamos. Porque, si profesas con tus labios que Jesús es Señor, y crees con tu corazón que Dios lo resucitó de entre los muertos, serás salvo. Pues con el corazón se cree para alcanzar la justicia, y con los labios se profesa para alcanzar la salvación. Pues dice la Escritura: «Nadie que crea en él quedará confundido». En efecto, no hay distinción entre judío y griego, porque uno mismo es el Señor de todos, generoso con todos los que lo invocan, pues «todo el que invoque el nombre del Señor será salvo».

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,1-13)

En aquel tiempo, Jesús, lleno del Espíritu Santo, volvió del Jordán y el Espíritu lo fue llevando durante cuarenta días por el desierto, mientras era tentado por el diablo.

En todos aquellos días estuvo sin comer y, al final, sintió hambre. Entonces el diablo le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di a esta piedra que se convierta en pan». Jesús le contestó: «Está escrito: "No sólo de pan vive el hombre"». Después, llevándole a lo alto, el diablo le mostró en un instante todos los reinos del mundo y le dijo: «Te daré el poder y la gloria de todo eso, porque a mí me ha sido dado, y yo lo doy a quien quiero. Si tú te arrodillas delante de mí, todo será tuyo». Respondiendo Jesús, le dijo: «Está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él solo darás culto"». Entonces lo llevó a Jerusalén y lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate de aquí abajo, porque está escrito: "Ha dado órdenes a sus ángeles acerca de ti, para que te cuiden", y también: "Te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece contra ninguna piedra"». Respondiendo Jesús, le dijo: «Está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios"».

Acabada toda tentación, el demonio se marchó hasta otra ocasión.